

Arrest

nr. 268 115 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. KEULEN en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker op 4 februari 2020 heeft ingediend in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.02.2020 werd ingediend door :

*Y., M.R. [...]
nationaliteit: Turkije
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 04.10.1990 een eerste asielaanvraag te België indiende. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op 23.02.1996. Zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 26.05.1999, werd negatief afgesloten op 05.02.2002. Op 22.10.2001 werd zijn 1ste aanvraag tot verblijfsmachtiging negatief afgesloten. Zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9.3, ingediend op 22.09.2005, werd ongegrond afgesloten op 14.06.2011. Op 11.05.2009 dient betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging in op basis van zijn echtgenote, mevrouw Y.G.. Deze aanvraag wordt geweigerd op 22.07.2009.

Op 05.10.2009 doet betrokkene een tweede aanvraag gezinshereniging op basis van zijn echtgenote. Op basis van deze aanvraag wordt hij op 17.03.2010 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 03.02.2012 overlijdt zijn echtgenote te Turkije waardoor het verblijfsrecht van betrokkene wordt ingetrokken op 21.03.2012. Het ingediende beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 08.10.2012. Betrokkene dient nog twee aanvragen tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis in die beiden negatief worden afgesloten, respectievelijk op 08.02.2013 en 10.02.2015. Op 24.08.2016 dient betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in op basis van zijn nieuwe Belgische partner. Deze aanvraag wordt geweigerd op 14.02.2017 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 22.02.2017. De RVV verwerpt het ingediende beroep tegen deze beslissing op 26.01.2018.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn zoon, dhr. Y.C. over de Belgische nationaliteit beschikt en dat hij de enige ouder is die zijn zoon nog heeft. Het feit dat zijn zoon over de Belgische nationaliteit beschikt, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene niet van de verplichting om de aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij hier al lang verblijft en hier zijn leven opgebouwd zou hebben. Het centrum van zijn belangen zou zich in België bevinden waar hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben. Er dient rekening gehouden te worden met het sociaal en economisch welzijn dat betrokkene in ons land opgebouwd zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar is dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat de twee meerderjarige zonen van betrokkene, dhr. Y.C. en dhr. Y.T. (dossier [...]) beiden in België verblijven waarbij de eerste over de Belgische nationaliteit beschikt en de tweede zich in illegaal verblijf bevindt en momenteel een gevangenisstraf uitzit in de gevangenis van Lantin. Betrokkene woont niet samen met deze familieleden en evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze gezinsleden aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Wat betreft zijn Franse echtgenote, door hem vermeld in het verzoekschrift, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen niet meer samenwonen en dit sinds 03.11.2017. Betrokkene verklaart zelf aan de politiediensten op 30.01.2018 (bij een administratieve controle) dat hij nog steeds getrouwd is met een Belgische maar dat zij geen contact meer hebben en de echtscheiding lopende is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Hierbij merken we op dat hoewel betrokkene beweert reeds dertig jaar in België te verblijven, hij slechts van 17.03.2010 tot 21.03.2012 in het bezit was van een onbepaalde verblijfsmachtiging. De overig jaren bevond betrokkene zich ofwel in precair verblijf ofwel in illegaal verblijf. We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden opgebouwd in een periode van dertig jaar slechts drie korte getuigenverklaringen voorlegt. Uit deze verklaringen blijkt bovendien niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een ernstig nadeel zou opleveren. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen verwijst naar de uitspraken van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken dat een verblijfsvergunning toegekend zou worden aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, in geen geval kan betrokkene aan deze verklaringen enige rechtmatige verwachting ontfen dat hij geen buitengewone omstandigheden meer moet aantonen of dat in deze specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend zou kunnen worden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op deze uitspraken. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen arbeidscontract voorlegt noch enig bewijs van tewerkstelling, hij legt enkel een uittreksel voor uit het register van de kruispuntbank inzake de door hem opgerichte onderneming. Dit element kan dan ook aanvaard worden.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Verzoeker haalt aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugleiding. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene beroept zich op zijn lang verblijf van meer dan dertig jaar als buitengewone omstandigheid. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie worden niet aanvaard als buitengewone omstandigheid aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al sinds 1990 in België zou verblijven dus meer dan dertig jaar, dat hij ten eerste werk gemaakt zou hebben van zijn integratie waarbij hij zich wel degelijk geprofileerd zou hebben en niet onopgemerkt gebleven zou zijn, dat zij integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat hij bijna perfect Franstalig zou zijn gezien

zijn langdurige verblijf in België, dat hij ook op economisch vlak steeds de nodige inspanningen geleverd zou hebben, dat hij graag onafhankelijk zou willen leven, dat hij zou staan te popelen om in het legale arbeidscircuit te stappen, dat hij kosten noch moeite gespaard zou hebben om een job te zoeken, dat hij een arbeidsverleden in België zou hebben, dat hij hier een eigen zaak opgericht zou hebben waarvan zijn zoon heden 100% van de aandelen bezit, dat hij een zeer gedreven en gemotiveerde werkracht zou zijn, dat de Belgische economie enkel baat bij hem zou hebben, dat hij vele vrienden gemaakt zou hebben door zijn tomeloze inzet, dat hij een band met België en meerdere Belgen zou hebben, dat hij zich steeds op intense wijze onder de Belgische bevolking gemengd zou hebben, dat hij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoontes, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat er aan zijn integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat het onomstotelijk zou vaststaan dat betrokkene banden met België heeft, dat hij het centrum van zijn belangen in België opgebouwd zou hebben, dat hij drie getuigenverklaringen voorlegt evenals een verklaring van zijn meerderjarige zoon, een uittreksel uit het register van de kruispuntbank inzake [...], het door hem opgerichte bedrijf en een verslag van de algemene vergadering dd. 27.06.2018 van dit bedrijf) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene zeer weinig stukken voorlegt met betrekking tot zijn integratie rekening houdend met zijn vermeend verblijf van dertig jaar op het Belgische grondgebied."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker het bevel gegeven om binnen de dertig dagen na de kennisgeving het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 8 EVRM, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet

niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, lid 1,1° van de Wet van 15 december 1980.

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat de bestreden beslissing op dit punt (het bevel om het grondgebied te verlaten) geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden invoeren.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verwerende partij een opsomming geeft van de aanvragen van verzoeker. Dat verwerende partij echter geen rekening houdt met de lange tijd die verzoeker al in België verblijft. Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat verzoeker hieromtrent de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen

uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Dat de loutere vaststelling dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

Dat verwerende partij aanhaalt dat het hebben van familieleden in België verzoeker niet ontslaat van de verplichting om de aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland en niet kan worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Dat verwerende partij hierbij wel geen rekening houdt dat zijn zoon de steun en zorg van zijn vader nodig heeft. Dat verzoeker niet kan terugkeren naar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer. Dat niet kan verwacht worden dat de zoon van verzoeker mee naar land van herkomst gaat, aangezien hij de Belgische nationaliteit heeft.

Verzoeker haalt artikel 3 EVRM aan als buitengewone omstandigheid. Hier dient benadrukt te worden dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk vrees voor schending van artikel 3 EVRM, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag. Er is in dit geval niet naar de specifieke situatie van verzoeker gekeken en motivering ontbreekt.

Dat verzoeker een onderneming heeft opgestart. Dat verwerende partij stelt dat dit element dan ook kan aanvaard worden:

"Betrokkenen verwijst naar de uitspraken van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken dat een verblijfsvergunning toegekend zou worden aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, in geen geval kan betrokkene aan deze verklaringen enige rechtmatige verwachting ontleen dat hij geen buitengewone omstandigheden meer moet aantonen of dat in deze specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend zou kunnen worden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op deze uitspraken. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen arbeidscontract voorlegt noch enig bewijs van tewerkstelling, hij legt enkel een uittreksel voor uit het register van de kruispuntbank inzake de door hem opgerichte onderneming. Dit element kan dan ook aanvaard worden."

Het feit dat verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar deze onderneming, toont het gebrek aan motivering.

Dat de Directeur van Vreemdelingenzaken zelf aangeeft dat hoewel er deze ambtstermijn geen collectieve regularisatie komt hij toch de 'sans-papiers' daarentegen uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen. Hij belooft tevens het nodige te doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Dat verzoeker een onderneming is opgestart en er dus van mag uitgegaan worden dat verzoeker werkzaam is in België.

Dat verzoeker zich dus tevens mag beroepen op het vertrouwensbeginsel en er dus van mag uit gaan dat andere personen in dezelfde situatie (personen die een werkaanbieding hebben) worden geregulariseerd en dat hij dus ook dient geregulariseerd te worden, mede gelet op de duurtijd dat hij reeds op het Belgische grondgebied verblijft en de mogelijkheid tot het presteren van betaalde arbeid (zie EL HADEF Rachida (6296190), EL KKHANNARI Hamid (6433317), SOLOUKI (5169893), SINGH Mandeep (5435806) en RAM Sukhwinder (5710312) als voorbeelden).

Dat de Raad van State dit vertrouwensbeginsel reeds heeft omschreven als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" in R. v. St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989.

Dat verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is."

2.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

"2) Schending van art. 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed..."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft.

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn familieleden.

Dat verzoeker zijn zoon de Belgische nationaliteit heeft. Dat verzoeker de enige ouder is.

Dat verzoeker reeds meer dan 30 jaar in België verblijft en veel vrienden heeft gemaakt in België.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn zoon in schending met art. 8 EVRM.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van enige afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn zoon. Dat verwerende partij echter geen verder onderzoek hiernaar heeft gedaan.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door

geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker opnieuw wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is."

2.3. De middelen worden in het belang van een goede rechtsbedeling samen beoordeeld.

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

2.3.2. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker voert aan dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en onzorgvuldig is, waar zij geen rekening houdt met de lange tijd dat verzoeker al in België verblijft en waar zij ten onrechte stelt dat de aangehaalde elementen van integratie en lang verblijf geen buitengewone omstandigheden vormen. Hij haalt aan dat deze elementen ook moeten worden onderzocht in de ontvankelijkheidsfase omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na al die jaren terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie, maar heeft geoordeeld dat ze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verder moet erop worden gewezen dat de verwerende partij het daar niet bij heeft gehouden, maar verder ook heeft geoordeeld dat noch de aanwezigheid van verzoekers twee meerderjarige zonen en zijn echtgenote in België, noch het door hem aangehaalde privéleven wijst op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, en dat daarbij werd benadrukt dat verzoeker zeer weinig stukken voorlegt met betrekking tot zijn integratie rekening houdend met een vermeend verblijf van dertig jaar in België.

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht. De verwijzing naar rechtspraak allerhande volstaat daartoe niet, nu verzoeker niet aantoont dat deze betrekking heeft op identieke casussen.

Verzoeker is van oordeel dat er wel degelijk een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel

van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker betoogt dat zijn zoon zijn steun en zorg nodig heeft en niet van hem kan worden verwacht dat hij meegaat met verzoeker naar het land van herkomst om de aanvraag aldaar in te dienen, aangezien hij de Belgische nationaliteit heeft.

Ter zake heeft de verwerende partij geoordeeld dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Dit is volgens de verwerende partij niet het geval tussen verzoeker en zijn zonen.

Verzoeker betwist de vaststelling dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn aangetoond tussen hem en zijn meerderjarige zoon met de Belgische nationaliteit, en hij verwijt de verwerende partij dat zij hiernaar geen verder onderzoek heeft gedaan. Echter, aangezien de bewijslast op verzoeker rust en niet blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag gewag had gemaakt van de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid, kan de verwerende partij niet worden verweten dit niet nader te hebben onderzocht. Verzoekers verwijzing naar het feit dat hij de enige ouder is na het overlijden van de moeder en ze een zeer goede band hebben, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het hebben van een goede band met meerderjarige kinderen overstijgt immers niet de gebruikelijke affectieve banden en wijst niet op een bijzondere afhankelijkheid.

Mede gelet op het feit dat verzoeker de beschouwingen inzake zijn andere zoon en zijn partner(s) volstrekt ongemoeid laat, is dus geen beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Daarenboven wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing ook nog wordt vastgesteld dat *“de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter vervulling van de*

wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM". Waar verzoeker er dus op wijst dat hij gedurende zijn lange verblijfsduur in België veel vrienden heeft gemaakt, toont hij niet aan dat in zijn geval een tijdelijke verwijdering alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zou teweegbrengen. Dit kan des te meer van hem worden verwacht nu de verwerende partij ook heeft vastgesteld dat verzoeker slechts drie korte getuigenverklaringen voorlegt en dat hierin geen sprake is van hechte interpersoonlijke banden, terwijl het begrip 'privéleven' doelt op het gehele netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96) zodat een lange verblijfsduur op zich niet volstaat enerzijds, en het vermeende privéleven grotendeels werd opgebouwd in een periode van precair of illegaal verblijf anderzijds.

Uit het voorgaande blijkt wel degelijk dat verzoekers individuele omstandigheden zijn beoordeeld en werden gewogen in het licht van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij ter zake onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Verder, wat de beoordeling van zijn aanvraag betreft, wijst verzoeker op het volgende motief:

"Betrokkenen verwijst naar de uitspraken van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken dat een verblijfsvergunning toegekend zou worden aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, in geen geval kan betrokkene aan deze verklaringen enige rechtmatige verwachting ontleen dat hij geen buitengewone omstandigheden meer moet aantonen of dat in deze specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend zou kunnen worden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op deze uitspraken. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen arbeidscontract voorlegt noch enig bewijs van tewerkstelling, hij legt enkel een uittreksel voor uit het register van de kruispuntbank inzake de door hem opgerichte onderneming. Dit element kan dan ook aanvaard worden."

Verzoeker betoogt dat hij een onderneming heeft opgericht en dat er dus mag worden vanuit gegaan dat hij werkzaam is in België, dat uit dit motief blijkt dat dit element kan worden aanvaard, dat de directeur van de dienst Vreemdelingenzaken beloofde het nodige te doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen, en dat andere personen die een werkaanbieding hebben en die dus in dezelfde situatie zitten werden geregulariseerd, zodat hij zich kan beroepen op het vertrouwensbeginsel en ook geregulariseerd moet worden, mede gelet op de lange duur van zijn verblijf.

De Raad stelt vast dat uit het geheel van de geviseerde motivering duidelijk blijkt dat er een materiële vergissing is gebeurd en dat de zinsnede *"dit element kan dan ook aanvaard worden"* moet worden gelezen als *"dit element kan dan ook niet aanvaard worden"*. Het blijkt dat de verwerende partij het element van de onderneming weldegelijk heeft onderzocht en hierover heeft gemotiveerd, om te komen tot de vaststelling dat dit gegeven hem er niet van ontslaat buitengewone omstandigheden aan te tonen enerzijds, en verzoeker, indien hij een vergunning wil om hier te werken, hiervoor de geijkte weg moet volgen. Verzoeker toont niet aan dat dit standpunt kennelijk onredelijk is.

In de mate dat verzoeker zich beroept op het vertrouwensbeginsel, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) en het vertrouwensbeginsel niet contra legem kan worden toegepast (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Verzoeker kan zich dus niet beroepen op het vertrouwensbeginsel om de voorwaarde van het aantonen van buitengewone omstandigheden buiten spel te zetten. Om die reden kan hij zich dus evenmin beroepen op de instructie van 19 juli 2009. Deze instructie werd reeds in december 2009 vernietigd door de Raad van State. Die oordeelde onder meer dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen en dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Waar verzoeker stelt dat er bevestigd werd dat de criteria uit de

instructie *de facto* nog worden toegepast in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, moet erop worden gewezen dat het gaat om een loutere bewering. Bovendien werd de instructie ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij geen toepassing van de criteria ervan kan maken. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen". Verzoeker kon, gelet op het voorgaande, niet rechtmatig verwachten dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 op zijn aanvraag zouden worden toegepast indien dit zou impliceren dat wordt voorbijgegaan aan de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgestelde vereiste van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden.

Tot slot haalt verzoeker aan dat de verwerende partij inzake de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM ten onrechte niet naar zijn specifieke situatie op het moment van de aanvraag heeft gekeken en dat een motivering ontbreekt.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij hierover het volgende stelt in de bestreden beslissing:

"Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM weldegelijk heeft onderzocht en heeft gemotiveerd, en dat verzoeker niet aantoont op welk vlak deze motivering niet deugdelijk zou zijn. Het weze daarbij herhaald dat de bewijslast bij verzoeker zelf ligt, zodat de verwerende partij niet kan worden verweten geen verder onderzoek te hebben gedaan

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de beslissing die de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk verklaart onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn, en evenmin met welke elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Verder werd niet aannemelijk gemaakt dat de eerste bestreden beslissing niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

2.3.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoeker betwist deze vaststelling niet maar stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij in het Rijk verblijft zonder de juiste documenten omdat hij in afwachting was van zijn lopende procedure en dat op dit punt de beslissing niet correct en afdoende werd gemotiveerd, en er geen rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie.

De Raad wijst erop dat alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, de verwerende partij verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld en heeft vastgesteld dat zij onontvankelijk was. Aangezien verzoeker dus niet werd gemachtigd tot verblijf, toont hij niet aan dat de verwerende partij vervolgens geen toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om hem te bevelen het grondgebied te verlaten.

In de mate dat verzoeker stelt dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt, moet erop worden gewezen dat, met de verwijzing naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1 van de Vreemdelingenwet alvast is voldaan aan artikel 8 van dezelfde wet, dat oplegt dat de bepaling van artikel 7 die werd toegepast wordt vermeld.

Verder moet erop worden gewezen dat in de eerste bestreden beslissing werd nagegaan of verzoeker in zijn aanvraag elementen had bijgebracht die een terugkeer naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, in de weg zouden staan, *quod non*. Verzoeker weet dus op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst, en hij heeft zijn middelen tegen deze motieven kunnen uiteenzetten in het huidige verzoekschrift. In de mate dat hij er dus op zou alluderen dat de motieven van de eerste bestreden

beslissing zouden moeten worden hernomen in de tweede bestreden beslissing, waarmee de terugkeer wordt bevolen, toont hij zijn belang daarbij niet aan.

Voor het overige specificeert verzoeker niet met welke elementen de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden of niet zou hebben onderzocht.

Samengevat toont verzoeker noch een schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3.4. Geen van beide middelen zijn gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS